

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – (2025)

1. čtení – Job 19 1.23-27a

Vím, že můj Obhájce žije.

Čtení z knihy Job.

Job se chopil slova a řekl: „Kéž by byla napsána má slova, kéž by byla vtesána do mědi, železným rydlem do kamene. Vím však, že můj Obhájce žije a jako poslední povstane na zemi, u sebe mě postaví po mém probuzení a ve svém těle užřím Boha.“

Žl 27(26),1.4.7 +8b +9a. 13-14 Odp.: 13

Věřím, že uvidím blaho od Hospodinav zemi živých.

Hospodin je mé světlo a má spása, koho bych se bál?
Hospodin je záštita mého života, před kým bych se třásl?

Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím:
abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života,
abych požíval Hospodinovy něhy
a patřil na jeho chrám.

Slyš, Hospodine, můj hlas, jak volám,
smiluj se nade mnou a vyslyš mě!
Hospodine, hledám tvou tvář,
neskrývej svou tvář přede mnou.

Věřím, že uvidím blaho od Hospodina
v zemi živých!
Důvěřuj v Hospodina, buď silný,
ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

2. čtení – Řím 5,5-11

Budeme zachráněni od Božího hněvu skrze Krista, když jsme ospravedlněni jeho krví.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Naděje neklame, protože Boží láskaje nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od (Božího) hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme s Bohem byli usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepráteleni, tím spíše - po usmíření - budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Zpěv před evangeliem – Jan 6,40

Aleluja. To je vůle mého Otce, aby každý, kdo věří v Syna, měl život věčný, a já ho vzkřísím v den poslední, praví Pán. Aleluja.

Evangelium – Jan 14,1-6

V domě mého Otce je mnoho příbytků.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

dnešní den je tichý, zvláštním způsobem vážný. Je to den, kdy se neobracíme jen k zemi, k hrobům a vzpomínkám, ale také **k nebi**. Den, kdy se naše srdce rozprostírají mezi dvěma skutečnostmi – **pomíjivostí a věčností**.

Když stojíme u hrobů, cítíme bolest ztráty. Vzpomínáme na ty, které jsme milovali, a se smutkem si uvědomujeme, jak rychle běží čas. Rok od roku je nás u hrobů méně a těch, kteří odešli, více. A přece dnešní den není jen dnem smutku. Je to den **víry, naděje a lásky**, den, kdy znovu slyšíme Ježíšova slova: „Já jsem cesta, pravda a život.“

Tato slova nám ukazují, že smrt není konec. Je to brána. Brána, kterou pro nás otevřel Kristus svou vlastní smrtí a vzkříšením. A právě díky němu můžeme říct: **život nekončí – život se proměňuje**.

Ale církev nás dnes zve nejen k modlitbě za ty, kteří už vstoupili do nebe, ale také za **duše, které ještě čekají** – duše v očistci. Jsou to naši bratři a sestry, kteří zemřeli v Boží milosti, ale ještě potřebují být očištěni od následků svých hříchů, aby mohli s čistým srdcem stanout tváří v tvář Bohu.

Očistec není místo odsouzení. Je to **místo naděje**. Místo, kde duše zakoušejí Boží lásku tak silně, že je očišťuje od všeho, co jim brání v plném společenství s Ním. Můžeme říci, že tyto duše jsou „na prahu nebe“. Již jsou zachráněné, ale ještě volají po dovršení – po chvíli, kdy se jejich oči konečně setkají s očima Boha.

A právě my, kteří jsme ještě na zemi, jim můžeme pomoci. **Naše modlitby, oběti a mše svaté** mohou být pro ně světlem, útěchou

i posilou. Když se za ně modlíme, vyjadřujeme nejen lásku, ale i víru ve společenství svatých – že **život a láska trvají i za hranicí smrti**.

Když tedy dnes zapalujeme svíčky na hrobech, ať to není jen znamení smutku, ale i **znamení víry**: že světlo Kristovo dosahuje až do nejhlubší temnoty, až k těm, kteří ještě čekají na nebeskou slávu.

Možná si ani neuvědomujeme, jak cenná je každá naše modlitba. V očistci není možné konat skutky zásluh, ale my můžeme být nástrojem Božího milosrdenství. Každé „Otče náš“, každý růženec, každá mše svatá může otevřít duším cestu k bráně nebe. A když tam jednou vstoupí, nezůstanou nám dlužní – stanou se **našimi přímluvci** u Boha.

Bratři a sestry,
dnešní den nás učí vidět život v celé jeho pravdě: že je pomíjivý, ale zároveň směřuje k věčnosti. Smrt je skutečná – ale Boží láska je silnější.

Proto se dnes nemusíme bát. Spíše máme zvednout oči vzhůru, děkovat za ty, kteří už spočívají v Boží náruči, a prosit za ty, kteří k té náruči ještě krácejí.

A nakonec i sami za sebe:
abychom každý den žili tak, že až přijde náš čas, projdeme tou branou s důvěrou a srdcem očištěným láskou.

„Nauč nás počítat naše dny, abychom získali moudrost srdce.“
Ať tato modlitba žalmisty zní v našem nitru dnes i každý den, dokud sami nedojdeme domů – do domu našeho Otce, kde na nás čeká Život věčný.

Amen.